

pædagogiske Dygtighed ikke at bibringe de udundrede Born hverken Lærdom eller moralsk Styrke, hvorimod de overfor normale og modtagelige Born vil kunne lægge et solidt Grundlag af Kundskab til Glæde for Bornene og til Gavn for Samfundet.

* * *

Om ovenstaaende Sag indledede Fru Johanne Meyer en Diskussion den 8de September i Kvindelig Fremskridtsforening. Hun skildrede Hjemmene, Børnernes Lidelse og Samfundets Tab ved, at Børnene ikke fik tilstrækkelig Mad, og paaviste baade den økonomiske og den intellektuelle Fordel ved *Madsteder*.

Foreningen sluttede sig énstemmig til hendes Forslag om sammen med andre Kvindeforeninger at indgive et Andragende til Københavns Magistrat om Oprettelse af *Madsteder* for sultne Skolebørn.

Landstingsvalgene.

Det var den 9de September, den Dag, da »Avisens« Folk skulde vise hele Evropa, at de formaaede at »hænge i« med Fynd og Klem« mod den fæle »røde« Fjende fra Rømersgade. Forsynet, der jo desto værre lader sin Sol opgaa over baade onde og gode, lod Solen skinne lige lystig over »Nørrevolds gamle Glacis«, over Vælgerne med Bulehatten og en Moral, der end ikke naar de højeste Dyreklassers, som over den »fine« Bys »fine« Silkehatte og lige saa upleffede Moral.

Hr. Ploug, der ellers plejer at fare sammen af Rædsel ved at tænke sig Kvinden som Deltager i det offentlige Liv, havde kaldt paa Kvinderne til denne Dag; men hvad gør man ikke, naar »Aandsliv«, »Familieliv« og alle »menneskelige Følelser« trues med Undergang. Og det var jo det, den samlede Opposition vilde. Og hvor fristende, indsmigrende talte ikke Hr. Ploug til Kvinderne. Kunde der tænkes noget mere »menneskeværdigt« for en ædel Kvinde end det paa Valgdagen at være — Stemme-Kvæg-Driver. Og det var den Mission, Hr. Ploug bød Kvinden, det var den »hellige Ret«, han bød hende ikke at forsømme. Hør hans Ord: »Men enhver ædel Kvinde, til hvis skønneste Egenskaber det hører at kunne være alt for andre, og som ikke for Alverden vil give Afkald paa denne sin højeste Lykke, maa ikke forsømme at væge sin *hellige Ret* ved paa Torsdag at *drive* Vælgerne til Valgbordet.« Ak ja, kunde der tænkes noget skønnere Arbejde for en ædel Kvinde! Og hvilken Adel viser ikke Kvinderne, naar de i dyb Beskedenhed bøjer sig for den Flok af Vælgere, de driver foran sig og siger: I alene bør lovgive, vi lyde.

Og Kvinderne lagde sig Hr. Plougs Ord paa Sinde; de mødte om Tirsdagen, men det mærkelige var, at det var blandt Oppositionen, man saa dem, paa deres Mo-

der, man hørte dem tale. Og de talte noget anderledes, end Hr. Ploug havde lagt dem i Munden. De sae' til Mændene: »I bør væge *jer* hellige Ret ved at stemme paa Oppositionens Valgmænd. Vi har jo desto værre ingen Ret, men skal vi en Gang opnaa at faa vor »Menneskeværdighed hævdede«, da véd vi, at det sker ved Demokratiet. Derfor er det — om end kun indirekte — vor Sag, der kæmpes for i Dag. Stem derfor paa Oppositionens Valgmænd!« Og da Sejren var Oppositionens, kom Kvinden paa ny frem og takkede Vælgerne, fordi de havde stemt rigtig, takkede baade det »nihilistiske« Blad »Politiken« og det forførelselige Blad »Social-Demokraten«, alt imens de paa ny gentog det: »Men husk paa, det er ikke nok, at De, mine Herrer, er Vælgere. Vi »ædle« Kvinder kræver det som vor »hellige Ret« ogsaa at være Vælgere. Vi gør det, alle vi Kvinder, der vil hævde vor »Menneskeværdighed«, der har et Aandsliv at væge.«

Og Mændene raabte »Hør!«

Og imens sad Højrevælgerne hjemme og »ærgrede sig sorte og skammede sig som Hunde«, hvis man skal tro Hr. Ploug.

Og han selv, den gamle Politiker, Frihedsmænd i sin Ungdom, stokreaktionær i sin Alderdom, lagde sig træt til Hvile ovenpaa den Ulykke. Den »ærede Bondestand« havde for længe siden »skuffet« ham; nu blev han ogsaa »skuffet« af Kvindekønnet. Det var for meget. Vi ser ham ikke mere i Landstinget, og vi faar ikke mere hans skønne og velvalgte Visdomsord at høre derfra. Vi siger ham et velment: »Lev-vel«, udenfor den politiske Arena.

L. N.

Studentersamfundets Aftenundervisning.

Efteraaret er kommet.

Bladene falder af Træerne, Aftenene bliver lange, den varme Sommersol kan ikkun ved Middagstid bilde os ind, det er Sommer — Eftersommer — indiansk Sommer.

Vinteren nærmer sig. Al Ferie er til Ende. Arbejdets Sæson er inde.

Blandt alt det, vi har at klage over, har vi dog en velsignet god Ting midt iblandt os, og det er Studentersamfundets store og gode Handlinger — dets Smaaskrifter, dets Retshjælp, og fremfor alt det, jeg ved disse Linjer vil minde om — dets Arbejderundervisning.

Det er ikke min Mening at komme med Fakta, med Tal for at vise, i hvor uendelig stor Udstrækning denne Undervisning drives, paa ingen Maade. Jeg vil blot, nu da Arbejdets Sæson nærmer sig, minde om dens Tilværelse og paalægge hver den, der i en eller anden Retning trænger til at faa sine Kundskaber forøgede, det være sig med Hensyn til fremmede Sprog eller Modersmaalet, til Regning, Skrivning, Tegning, Gymnastik m. m., og hvis Midler ikke tillader at betale en Lærer, da at søge denne Hjælp, der her tilbydes.

Enhver Alder (dog ikke under 16 Aar)

og enhver Stand, havde jeg nær sagt, er repræsenteret. Her møder Arbejdsmænd og Handelsbetjente, Tjenestekarle og Kontorister, alle mulige Haandværkere, Enker og gifte Koner, Fabrikarbejdere og Kasserersker, Tjenestepiger og Husjomfruer, Musiklærere, Vasekoner, kort sagt enhver, der har Kundskab behov og ikke Raad til at betale for at faa denne Trang tilfredsstillet.

Og de bliver modtaget hver en, der melder sig. Frivillige, dygtige Lærerkrafter staar beredte til at tage fat, Skolerne rundt i Byens og Forstædernes forskellige Kvarterer giver gæstmildt Husly til denne Aftenundervisning. Lister er fremlagte til Paa-tegning! Nøler derfor ikke, ingen behøver at skamme sig for at lære!

Vi Kvinder, der ønsker at hævde vor Stilling jævnsides med Manden, bør med Begærlighed søge al den Oplysning, vi kan modtage, vi maa ikke sky nogen Anstrængelse for at udvide vore Kundskaber, og vi maa aldrig glemme at: *Kundskab er Magt*.

Ilse.

Teateroversigt.

Dagmar-teatret.

Med Turgénjews Skuespil »Natalie« aabnedes Sæsonen. Det er et stilfærdigt, fint Arbejde uden stærke Effekter; den ikke særlig ny Handling, som man kender saa godt igen fra *Schandorphs* Fortælling »Uden Midtpunkt«, udvikler sig i jævn Pasgang gennem fire Akter. Man mærker overalt den russiske Novelleforfatters sikre Mesterhaand og hans Kendskab til Menneskets indre Liv; Replikkerne ere farvede af en stille Melankoli, der ikke vil være fremmed for nogen Læser af hans Digterværker. Dramatiker er Turgénjew ingenlunde; hans Skuespil er i teknisk Henseende alt andet end velbygget, og man faar saa uendelig lidt at vide om de handlende Personers borgerlige Liv og Stilling. Hvorfor bør f. Ex. Gods-ejerens Ven, Rakitin — Stykkets ædle Mand — hos ham? Hvorlænge har han allerede været der ved Stykkets Begyndelse? Hvad er hans Levevej? o. s. v. Lignende Spørgsmaal faar man Lyst til at gøre gentagne Gange under Opførelsen.

Dog alle Indvendinger falder til Jorden ligeoverfor Skuespillets mange fængslende Enkeltheder. Man betages uvilkaarligt af Replikernes vemodige Tonefald, man lytter til dem med Andagt og genkender hvert Øjeblik den russiske Forfatter, hvis Noveller man beundrer som nogle af Nutidens ypperste. For en Gangs Skyld har han forladt sin sædvanlige Kunstform og villet skrive et Drama. Men Dramaet er kun bleven en dialogiseret Novelle.

For de to Hovedrollers Vedkommende var Udførelsen al Ede værd. Fru *Gjørting* saå maaske ældre ud, end hun burde, som Natalie, men hun spillede sjælfuld og intelligent. Da man i lang Tid kun har givet Fru *Gjørting* Lejlighed til at spille klassiske Roller, var det en ren Lise for en Gangs Skyld at faa hende at se i et moderne Skuespil. Al hendes ulidelige Deklamation havde vejet Pladsen for en naturlig, jævn Diction. For den modne Kvindes frembrydende Kærlighed til den unge Huskerer fandt hun et smukt og inderligt Udtryk. Huskereren Lorin — en anden Albrecht — udførte Hr. *Jaques Wiehe* med Dygtighed. I første Akt spillede Hr. *Wiehe* bedst. Det forlegne i Huskererens Optreden overfor fremmede kom tydeligt frem. Men Lorins Forvandling fra forlegen Yndling til selvbevidst Mand blev ikke forstaaelig i hans Fremstilling.

Flere af Birollerne blev spillede miserabelt. Iscenesættelsen var nøjagtig som altid paa Dagmar-teatret —

Det var et Vovestykke at opføre Schillers stormende Ungdomstragedie »Kabale og Kærlighed«. Men Lykken stod den kække bi, og Dagmar-teatret opnaaede endelig en afgjort Succes. Schillers Tragedie har mange Betingelser for at kunne gribe det bredere Publikum; den rummer ikke faa af Folkestykkets grelle Effekter og grove Lidenskaber, men ved Siden